Η ΝΙΚΗ Κυριακή 22 Αυγούστου 2004

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Ανδρομάχη»

Το «Αμφι-θέατρο» μάς έχει χαρίσει παραστάσεις μελέτες – διδασκαλίες στηριγμένες στην τρέχουσα έρευνα. Η «Ανδρομάχη» συνεχίζει αυτή την παράδοση

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Η Ευριπίδεια «Ανδρομάχη» γράφτηκε μεταξύ του 426-424 π.Χ., την πρώτη δεκαετία του Πελοποννησιακού Πολέμου. Είναι εμφανές ότι στο έργο ο Ευριπίδης τα βάζει με την ολιγαρχική Σπάρτη και αυτό εξακριβώνεται από το πως διαμορφώνει τους χαρακτήρες της Ερμιόνης, του Μενελάου, του Ορέστη αλλά και τη δράση τους στην εξέλιξη της πλοκής.

Ενα άλλο σημαντικό ζήτημα που θίγεται στο έργο είναι το θέμα των αιχμαλώτων πολέμου. Αφού συμβολικά και διαχρονικά στο πρόσωπο της Ανδρομάχης που έχασε τον άνδρα της Εκτορα και το γιο της Αστυάνακτα από τους Ατρείδες που κούρσεψαν την Τροία καθρεφτίζονται όλοι όσοι έχουν την ταπεινωτική μοίρα της αιχμαλωσίας και του ξεριζωμού. Η Ανδρομάχη κινείται σε αυτήν τη θλιβερή πορεία αφού ως παλλακίδα του Νεοπτόλεμου, γιου του Αχιλλέα, έχει αποκτήσει παιδί, τον Μολοσσό, μαζί του και κινδυνεύει από τη νόμιμη γυναίκα του, Ερμιόνη, που δεν μπορεί να κάνει παιδιά και το πεθερό του, Μενέλαο.

Ολα αυτά τα σημαντικά θέματα γίνονται εμφανή μεσ' από την απλή, λιτή, ξεκάθαρη μετάφραση του Σπύρου Α. Ευαγγελάτου ο οποίος σκηνοθετεί το έργο με γνώμονα μια κατανοητή απ' όλους παράσταση όπου το σασπένς της πλοκής δεν αποσπά την αντικειμενική γνώμη – κρίση του θεατή. Με μια θαυμάσια καινοτομία ο σκηνοθέτης έθεσε αφηγητή να «εξηγεί» τον πρόλογο αντί να τον λέει η Ανδρομάχη όπως γίνεται στο έργο. Πετυχαίνει έτσι να κεντρίσει την προσοχή του θεατή όσον αφορά στην αντικειμενική αξιολόγηση των γεγονότων και όχι στην αγωνία του τι θα γίνει μετά.

Ο σκηνοθέτης υπεύθυνος και για την κίνηση τού Χορού συνδυάζει μια αρμονική συγχορδία των σωμάτων απόλυτα συντονισμένων στη θαυμάσια μουσική του Γιάννη Αναστασόπουλου. Την ανάγλυφη εικόνα συμπληρώνει το σκηνικό του Α. Βέττα, σημεία του οποίου λειτουργούν ως τεράστιο έγχορδο προστιθέμενα στη μουσική συμφωνία της σκηνικής εικόνας.

Η Λήδα Τασοπούλου ερμήνευσε την Ανδρομάχη με άριστη ορθοφωνία. Νομίζω όμως ότι η ιδιότυπη εκφορά του λόγου καθώς και ορισμένες επαναλαμβανόμενες κινήσεις του σώματος από ρόλο σε ρόλο σε διάφορα έργα του Αρχαίου Δράματος πρέπει να βελτιωθούν.

Αδιαμφισβήτητα το ατού της παράστασης ήταν ο Αλέξης Σταυράκης (Πηλέας) ο οποίος έδειξε τι σημαίνει συγκλονιστική ερμηνεία. Ικανοποιητικά υποδύθηκαν τους ρόλους τους οι: Σ. Μαβίδης (Αφηγητής – Αγγελιοφόρος), η Τζ. Παπαδοπούλου (Ερμιόνη) και ο Θ. Κουρλαμπάς (Ορέστης). Αχρωμος Μενέλαος ο Γ. Μπούγος. Καλοί στους αντίστοιχους ρόλους τους ήταν οι: Στ. Κρούσκα (Θεράπινα), Ανδρ. Γεωργίου (Τροφός) και η Ν. Τουλουπάκη (Θέτις).

Φέτος στην Επίδαυρο (23-24/07/04), σε μια συμπαραγωγή με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βόλου, το «Αμφι-θέατρο» έδωσε μια αξιοπρόσεχτη παράσταση φέρνοντας στο φως τα σημαντικά ζητήματα του συγκεκριμένου έργου.